

Ara que tinc cent anys, ara que encara tinc força...

Toni Roca

Al'agònic espectacle d'uns nadals enfonsats per sempre més cal, però, no preocupar-se, tornaran ben aviat i sota la protecció d'una llum de l'hivern (dèbil, petit hivern) hem d'afegir les evocacions, els records d'un any passat sota la influència i l'advocació tendríssima del cinema que per obra, gràcia i art dels germans Lumière (i successors) ha volgut, ha pogut celebrar els seus primers cent anys de felicitat i existència. ¿Balanç?, com les nuclears, no, gràcies. ¿Cançó adient i, tal vegada, feta a mida?, sí, és clar; «Ara que tinc cent anys, ara que encara tinc força i no tinc l'ànima morta i em sento bullir la sang, avui que em sento capaç de cantar si un altre canta». Cançons i cançonetes, adaptacions i versions d'aquests i d'altres temes, els que volgueu i encara més. Passió i devoció per al cinema, també. I a cada dia que passa —dia que passa, any empeny— és un sentiment que es multiplica, pitjor o millor, que la multiplicació aquella dels pans i dels peixos de què ens parlen els evangelis i la Bíblia també.

Sóc (encara) de la mediterrània i visc a Eivissa, «illeta daurada», com afirma un cursi, i veig que alguns dels meus amics i amigues han volgut col·laborar a l'hora de dir la seva sobre les millors pel·lícules de la història del cinema o, si més no, aquelles que d'una forma directa han tocat el cor, la viscera o el sexe sense cap mena de clàusula especial. Gent i persones diverses, d'oficis diversos que mostren les seves preferències més íntimes, cinematogràficament parlant. Enquesta, estudi, valoració de resultats que motiven l'interès pel cinema. El cinema, aquest exemple moral que a tots els nivells — ¿també, però, a nivell sexual?— ens ha influenciat gairebé al llarg de cent anys. Cent anys un rere l'altre.

Temps, doncs, per iniciar, o probablement re-iniciar, un estudi ample, seriós,

sense cap judici que expliqui, si és que cal, que possiblement no, i ho expliqui fil per randa, el fenomen de significació o revelació d'allò que anomenem cinema. El cinema de tota la nostra vida que representa, tal qual els millors anys de la nostra vida i que Déu faci la continuïtat perpètua amén.

Sovint, sota la pluja, abans de cada divendres sant, més enllà dels ametllers florits de Santa Agnès de Corona (Eivissa), amb la llum implacable del sol, per entre la boira de difunts pròpia dels novembres, amb la influència de l'agost més terrible i cruel, a prop de la llar de foc conjugal, enmig del desert, quasi bé a l'estil i condició dels protagonistes principals de *El cielo protector*, lluny de flors, violes i romaní, entre els llaços fraterns de la solidaritat, l'amistat, el sexe i altres complexitats diverses. I no vull continuar perquè amb tota probabilitat això seria més negatiu que la llista interminable d'Schindler i ja és dir. Total que sota totes aquestes circumstàncies, elements i situacions geogrà-

BREVE ENCUENTRO

figues o sentimental-psicològiques - he meditat llargament sobre i al voltant del cinema i la seva significació pura i simple com si d'una revelació del misteri es tractés. Es clar, no he pogut escriure res de res. Perquè tot allò que neix del misteri, per exemple l'arribada del tren a l'estació, és per sempre més un misteri sense cap mena de sortida d'un laberint que no té fi, ni menys obrint el sobre marcat a foc i ferro, pel setè segell que, tant i tant aturmentà la vida continuada del cavaller anomenat... recordau?, Antonio Bloc que, de forma magistral dibuixà, als anys 50, Ingmar Bergman..

(Nota final: malgrat tot, una noieta nascuda a Puertollano (Ciudad Real) es decanta a l'hora de les valoracions, per un romanticisme revelador i alhora sospitós, al mencionar *Breve encuentro* com una de les cinc millors pel·lícules de la història del cinema. De tota manera la cançó continua. «Ara que tinc cent anys anys, ara que tinc força i no tinc l'ànima morta, ara que em sento capaç de cantar si un altre canta...»).